

Κυριακή της Σαμαρείτιδος στο Φρέαρ του Ιακώβ

Πατριαρχία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Σύμφωνα με την τάξη του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων τιμήθηκε η Κυριακή της Σαμαρείτιδος στο Φρέαρ του Ιακώβ, τόπο όπου συνομίλησε με την Αγία Φωτεινή την Σαμαρείτιδα ο Χριστός.

Της πανηγύρεως προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Στην ομιλία του κατά την δεξίωση που παρατέθηκε ο Μακαριώτατος Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας τόνισε ότι: “Η αγία ημών Εκκλησία, η οποία είναι το Σώμα του Χριστού και ο Χριστός η κεφαλή της Εκκλησίας, αυτή καθ’ εαυτήν είναι «πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον». Τοιαύτη πηγή ύδατος αλλομένου, ύδατος αναβλύζοντος και ακαταπαύστως ρέοντος είναι η αγία Εκκλησία των Ιεροσολύμων, η γνωστή ως Ρωμαιο - Ορθόδοξος, η οποία διά μέσου των αιώνων αφ’ ενός μεν διαφυλάττει τα Πανάγια Προσκυνήματα ως τόπους λατρείας, προσευχής και αγιασμού. Αφ’ ετέρου δε διακονεί και ποιμαίνει το ευλαβές γηγενές

Χριστεπώνυμον αυτής ποίμνιον, το οποίον δίδει την ζώσαν αυτού μαρτυρίαν, καταγγέλλουσα το Ευαγγέλιον της αγάπης, της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της φιλανθρωπίας, αλλά και του αλληλοσεβασμού και της αρμονικής συνυπάρξεως μετά των ετεροθρήσκων συμπολιτών και συγκατοίκων αυτών”.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιεπισκοπής:

Ἡ Κυριακή, 27η Ἀπριλίου/ 10η Μαΐου 2026, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου συμφώνως πρός τό βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου ὡς Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τό ἐν Σαμαρεία - σημερινῇ Νεαπόλει - (Νάμπλους), Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατά τήν Κυριακὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀντλοῦσα ἐν τοῦ κατά Ἰωάννην Ἁγίου Εὐαγγελίου (4,4-44), ποιεῖται ἰδιαίτερον μνησθῆναι τοῦ γεγονότος τῆς συναντήσεως τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς μετὰ τοῦ Κυρίου. Εἰς τήν συνάντησιν ταύτην ὁ Κύριος «ἐζήτησεν παρ' αὐτῆς πιεῖν ὕδωρ» καὶ εἶπεν αὐτῇ ὅτι Ἐκεῖνος ἠδύνατο νά δώσῃ αὐτῇ «τό ὕδωρ τό ζῶν», ἀπεκάλυψε εἰς αὐτὴν τὰ τῆς ζωῆς της, ὅτι «πέντε ἄνδρας ἔσχε ἕως νῦν καὶ νῦν ὃν ἔχει οὐκ ἔστιν αὐτῆς ἀνήρ», ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν καὶ ὅτι Ἐκεῖνος, «ὁ λαλῶν μετ' αὐτῆς εἶναι ὁ Μεσσίας». Οἱ ζωοποιοὶ οὗτοι λόγοι τοῦ Κυρίου ἠλλάξαν τὴν ζωὴν αὐτῆς καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ Αὐτοῦ ὡς καὶ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, οἷον αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς Φωτῶ, Φωτίς, Παρασκευή, Κυριακή καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτῆς Ἰωσῆς καὶ Φωτεινὸς ἑορτάζοντες τῇ 26ῃ Φεβρουαρίου.

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου, ἐγένετο παρά τό Φρέαρ καὶ εἰς τὸν μαγαλοπρεπεῖ Ναόν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τὸν ὁποῖον πρό ἐτῶν ἀνήγειρεν ὁ ρέκτης ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστῖνος, θεία Λειτουργία ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἱερέων τῆς περιοχῆς Σαμαρείας ὡς τοῦ π. Δαβίδ Πρεσβυτέρου τῆς Κοινότητος τῶν Ραφιδίων, τοῦ π. Τοῦμα, Πρεσβυτέρου τῆς Κοινότητος Ζαμπαμπδε, ψαλλόντων τοῦ ἱατροῦ κ. Γιακούμπ δεξιὰ ἑλληνιστί καὶ μελῶν τῆς χορωδίας τῶν Ραφιδίων ἀριστερὰ ἀραβιστί καὶ μετεχόντων πιστῶν ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν ὁμόρων κωμῶν τῆς Σαμαρείας.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἀγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ, καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρεία προσαφικόμενος, γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλαις ὕδασι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνω βουλή», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἵνα Πασχαλίως ἐορτάσωμεν τό θαυμαστόν γεγονός τῆς συναντήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός.

Ἀγάλλεται ὄντως σήμερον ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ διότι, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός, ὁ Θεός Λόγος ὁ Χριστὸς ἐφανερώθη σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς κατάρας παγγενῆ. Τῆς ἐλευθερίας ταύτης ἐκ τῆς κατάρας κοινωνός ἐγένετο καὶ ἡ Σαμαρεῖτις γυνή, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνέπλησε ὕδατος ἀλλομένου λέγων αὐτῆς : «ὃς δι' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4,14).

Τό ὕδωρ, τό ὁποῖον προσφέρει ὁ Χριστὸς δέν δύναται νά συγκριθῇ πρὸς τό ὑλικόν, τούτέστιν τό φυσικόν ὕδωρ, διότι τό ὕδωρ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὕδωρ σωτηρίας, ὕδωρ αἰωνίου ζωῆς, τό ὁποῖον ὑπέρκειται πάσης συγκρίσεως. Τό ὕδωρ τοῦτο κατὰ τὸν πολὺν Ὠριγένην, «εἶναι τό δυνάμενον τῷ πίνοντι πηγὴν χρηματίσαι ὕδατος ἀενάου καὶ παρέχον ρεῖθρα σωτηρίας». Τά δέ ρεῖθρα, τὰ «ὕδατα σωτηρίας» δέν εἶναι ἄλλα ἀπὸ τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, «ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτό οὐδέ γινώσκει αὐτό», (Ἰωάν. 14,17), λέγει Κύριος.

Διὸ καὶ ὁ Χριστὸς λέγει εἰς τὴν Σαμαρείτιδα: «ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.» (Ἰωάν. 4, 23-24).

Ἐρμηνεύων τούς Κυριακοὺς τούτους λόγους, ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Σημαίνει μὲν τῆς Ἐαυτοῦ τοῦ Χριστοῦ παρουσίας τὸν ἤδη παρόντα καιρὸν,

μετασκευασθήσεσθαι δέ τούς τύπους φησίν εἰς ἀλήθειαν καί τήν τοῦ νόμου [Μωσαϊκοῦ] σκιάν εἰς λατρείαν πνευματικήν... Διά τοῦτο δικαίως τόν πνευματικόν ἀποδέχεται προσκυνητήν, οὐκ ἐν μορφώσει καί τύποις φοροῦντα τῆς εὐσεβείας τήν μόρφωσιν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλά τοῖς μέν ἐξ ἀρετῆς κατορθώμασιν εὐαγγελικῶς διαλάμποντα, τῇ δέ τῶν θείων δογμάτων ὀρθότητι τήν ὄντως ἀληθῆ πληροῦντα προσκύνησιν». [Καί ἀπλούστερον, ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει τόν καιρόν τῆς παρουσίας Αὐτοῦ καί λέγει ὅτι οἱ τόποι θά μεταμορφωθοῦν εἰς ἀλήθειαν καί ἡ σκιά τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου εἰς πνευματικήν λατρείαν. Διά τοῦτο λοιπόν, δικαίως ὁ Κύριος ἀποδέχεται τόν πνευματικόν προσκυνητήν, ὁ ὁποῖος δέν φέρει (δέν ἔχει τήν μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας - τῆς Χριστιανικῆς δηλαδή πίστεως - κατά τρόπον Ἰουδαϊκόν μέ τύπους καί ἐξωτερικά σχήματα, ἀλλά οὗτος ἀφ' ἑνός μέν διαλάμπει διά τῶν κατορθωμάτων τῆς ἀρετῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐκπληρώνει τήν ὄντως ἀληθῆ προσκύνησιν, λατρείαν διά τῆς ὀρθότητος τῶν θείων δογμάτων].

Μέ ἄλλα λόγια, ἀφ' ἑνός μέν ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει εἰς τήν ἀπλήν Σαμαρείτιδα γυναῖκα ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἐρχόμενος Μεσσίας ὁ λεγόμενος Χριστός (Πρβλ. Ἰωάν. 4,25). Ἀφ' ἑτέρου δέ καθιστᾷ σαφές ὅτι ἡ ἀληθινή λατρεία τοῦ Θεοῦ εἶναι πνευματική, τό ἅγιον Πνεῦμα εἶναι Ἐκεῖνο, τό Ὅποῖον παρέχει τήν ἰκανότητα εἰς τούς ἀναγεννημένους ἀπό Αὐτό νά λατρεύουν ἀληθινά τόν Θεόν. (Πρβλ. Ἰωάν. 4,23).

Τήν ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἀναγέννησιν ἡμῶν ἐορτάζομεν καί ἡμεῖς κατά τάς Ἀγίας ταύτας πασχαλίους ἡμέρας, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει ὑμνολογικῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καί ὑπερένδοξον».

Ἡ ἀπαρχή δέ τῆς ἄλλης βιοτῆς, τούτέστιν τῆς αἰωνίου, τήν ὁποίαν ἐορτάζομεν εἶναι ἡ πρόγευσις ἢ καλλίτερον εἰπεῖν, ὁ ἐγκαινισμός τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐντός τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διά τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό μυστήριον τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, τούτέστιν τῆς θείας Εὐχαριστίας. Διό καί ὁ Κύριος λέγει: «Ζητεῖτε δέ πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ», (Ματθ. 6,33).

Τῆς βασιλείας ταύτης τοῦ Θεοῦ κληρονόμος ἐγένετο καί ἡ σήμερον ἐορτίως τιμωμένη Σαμαρεῖτις γυνή, ἡ κατονομασθεῖσα Φωτεινή καί ἀναδειχθεῖσα μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί ἰσαπόστολος τοῦ Εὐαγγελίου Αὐτοῦ. Ἀκούσωμεν καί τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ᾧ ποτισθεῖσα δαψιλῶς βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκληρώσατο, αἰωνίως ἡ ἀοίδιμος».

Εἰς τοῦτο καλούμεθα καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα ταῖς ἰκεσίαις τῆς Ἀγίας Σαμαρείτιδος ἀξιωθῆναι κοινωνήσωμεν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ παρακαλέσωμεν τήν Θεοτόκον καί εἴπωμεν: «Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἄγνη, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξίωσον τρανώς, τὸ ἀναλάμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καθαρᾶ καρδίᾳ».

Ἔτη πολλά εὐλογημένα καί εἰρηνικά. Χριστός Ἄνέστη».

Ἠκολούθησε λιτανεία τρίς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, δεξίωσις κεράσματος ἀναψυχῆς καί μεσημβρινή τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν ὡς ἔπεται:

«Ὅς δι' ἂν πῖη ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ἐντιμότητα κ. Πρόεδρε καὶ τίμια μέλη τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς Ραφίδα,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς ἠξίωσε ἐν μέσω δοκιμασιῶν ἐκ τῆς συνεχιζομένης κρίσεως τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς νὰ ἐορτάσωμεν τὸ ἱστορικὸν ἀγιογραφικὸν γεγονός τῆς συνομιλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ.

Ἐν τῇ συνομιλίᾳ ταύτῃ μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος ὁ Ἰησοῦς ἐδήλωσεν εὐθέως ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. 4,24). Ἐρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης λέγει: «Ἐπειδὴ Σαμαρεῖτις φησι πρὸς τὸν Κύριον ἐν τῷ ὄρει δεῖ προσκυνεῖν τὸν Θεόν, ὡς ἐν περιγεγραμμένῳ τόπῳ ... διὰ τοῦτό φησι πρὸς τὴν πεπλανημένην ἐκ τῆς ἀληθείας ὁ Λόγος ὁ Χριστός), ὅτι Πνεῦμα ὁ Θεὸς τούτέστιν ἀσώματος καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτὸν μὴ σωματικῶς δύνασθαι προσεγγίζειν τῷ Ἄσωμάτῳ.

Τὸ Πνεῦμα τοῦτο τοῦ Θεοῦ, τὸ Ἅγιον δηλονότι Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, προσφέρεται εἰς τὴν Σαμαρείτιδα καὶ εἰς ὅλους πού πιστεύουν ὅτι ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν τὸν Θεόν. Εἰς ἐκείνους δὲ τοὺς ὁποίους δίδεται τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὡς ὕδωρ «γενήσεται ἐν αὐτοῖς πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4,14).

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Χριστὸς ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι «πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον». Τοιαύτη πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου, ὕδατος ἀναβλύζοντος καὶ ἀκαταπαύστως ρέοντος εἶναι ἡ ἀγία Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ γνωστὴ ὡς Ρωμαιο - Ὁρθόδοξος, ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀφ' ἑνὸς μὲν διαφυλάττει τὰ Πανάγια Προσκυνήματα ὡς τόπους λατρείας, προσευχῆς καὶ ἀγιασμοῦ. Ἀφ' ἑτέρου δὲ διακονεῖ καὶ ποιμαίνει τὸ εὐλαβὲς γηγενὲς Χριστεπώνυμον αὐτῆς ποιμνιον, τὸ ὁποῖον δίδει τὴν ζῶσαν αὐτοῦ μαρτυρίαν, καταγγέλλουσα τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ τῆς ἀρμονικῆς συνυπάρξεως μετὰ τῶν ἑτεροθρήσκων συμπολιτῶν καὶ συγκατοίκων αὐτῶν.

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰωάν. 4,16)... Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ Κυρίου], ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ» (Α΄ Ἰωάν. 4,21).

Αὐτὴν ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχει ὡς θεμελιώδη ἀποστολὴν αὐτοῦ τὸ Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μετὰ τοῦ εὐλαβοῦς ποιμνίου αὐτοῦ.

Εὐχόμεθα, ὅπως τὸ ἀναβλύζον καὶ ρέον ὕδωρ τῆς ζωῆς, τούτέστιν τοῦ Θεοῦ, ἀναψύχει τὴν ἐκ τῆς δικαιοσύνης καὶ εἰρήνης διψῶσαν ψυχὴν.

Ἔτη πολλὰ εἰρηνικὰ καὶ εὐλογημένα. Χριστὸς Ἄνέστη.

Ὁ Μακαριώτατος ηὐχήθη τὴν θεραπείαν τοῦ εἰς Ἑλλάδα νοσηλευομένου Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, πλήρη ὑγιείαν καὶ ἐπιστροφὴν εἰς τὴν διακονίαν αὐτοῦ.

